

רע"פ 2237/24 - נעמי פלד נגד הוועדה המקומית לתכנון ובנייה הרצליה

בית המשפט העליון

רע"פ 2237/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת: נעמי פלד

נגד

המשיבה: הוועדה המקומית לתכנון ובנייה הרצליה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (כבוד השופט צ' קאפח) מיום 40531-02-24 בעפמ"ק 29.2.2024 ב-עפמ"ק 40531-02-24

בשם המבקשת: עו"ד אורי דרשן הכהן; עו"ד ד"ר ברק פרידמן

החלטה

1. זוהי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט העמית צ' קאפח) בעפמ"ק 40531-02-24 מיום 29.02.2024. בפסק הדין האמור נדחה ערעור המבקשת על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הרצליה (כבוד השופטת ש' קוטין), בתו"ב 63676-01-22 מימים 06.09.2023 ו-03.01.2024 בהתאמה.

2. המבקשת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות של עבודה אסורה ושימוש בעבודה אסורה בניגוד לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965. בהכרעת הדין נקבע כי המבקשת ביצעה עבודות הטעונות קבלת היתר וזאת מבלי שהיא אחזה בהיתר, וכי היא ביצעה במקרקעין שימוש אסור, עת נבנו והוקמו במקרקעין מבנה חד קומתי בשטח של 47 מ"ר, ששימש למגורים; חומת בטון באורך של כ-39 מ"ר ובגובה של כ-2 מטרים; וסככה בשטח של כ-36 מ"ר. כן הוכח כי בוצעו עבודות הריסה של גג רעפים בשטח של כ-5 מ"ר והריסה של גג רעפים דו שיפועי בשטח של כ-11 מ"ר, ובניית גג ישר תחתם מקונסטרוקציית עץ קורות ועמודים בשטח של כ-19 מ"ר; וכי נבנתה פרגולה מעמודים וקורות עץ מעל מבנה החניה, בשטח של כ-28 מ"ר. יוער, כי כתב האישום בו הורשעה המבקשת הוגש לאור בקשתה להישפט, נוכח

עמוד 1

קנס מינהלי בסך 150,000 ש"ח שהוטל עליה.

אשר לגזר הדין - לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, נדרש בית המשפט לעניינים מקומיים לערכים המוגנים שבבסיס העבירה, מידת הפגיעה בערכים אלו בנסיבות המקרה, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ומדיניות הענישה הנהוגה. אחר דברים אלו פנה הוא לגזירת עונשה של המבקשת בתוך המתחם. בסופו של דבר נגזר על המבקשת קנס בסך של 175,000 ש"ח ובית המשפט הורה על הריסת הבנייה הבלתי חוקית המתוארת בכתב האישום.

3. המבקשת מיאנה מלהשלים עם פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, וערערה לבית המשפט המחוזי על הרשעתה, ולחלופין על חומרת עונשה. בתום דיון שנערך בפניו, ואף מבלי לשמוע תגובה מאת באת-כוח המשיבה, הודיע בית המשפט המחוזי כי הוא לא מוצא בערעור ממש. משהמבקשת עמדה על זכותה, נשלח לצדדים פסק דין מנומק ומפורט, בסמוך לאחר הדיון. בפסק הדין נקבע כי בבסיס הכרעת הדין "ממצאין" [ה]מושתתים על מארג ראיות השזורות ושלובות זו בזו", תוך שבית המשפט המחוזי מוסיף ומציין כי "אל מול מסכת הראיות האיתנה של התביעה, קבע בית משפט קמא ולא בכדי כי לא ניתן לסמוך על עדויות [ההגנה]". לסיכום נקבע כי:

"טענותיה המרכזיות של המערערת אם כן, מתרכזות בשגיאות שנפלו, לשיטתה, בקביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא. חלק מהטענות המשפטיות מבוססות אף הן על הנחות עובדתיות שנדחו על ידי בית המשפט קמא. בהקשר זה, כידוע, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בקביעות עובדתיות ובמצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדייונית, אלא במקרים חריגים ונדירים בהם הגרסה העובדתית שהתקבלה על ידי הערכאה הדייונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם הראיות והשכל הישר או במקרים בהם אין לערכאה הדייונית כל יתרון על פני ערכאת הערעור [...]. סבורני, כי המקרה הנוכחי אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים. קביעותיו ומסקנותיו של בית המשפט קמא מבוססות כדבעי ואיני מוצא מקום להתערב בהן. כללם של דברים - הן בהתייחס למבנה והן בהתייחס לפרגולה, הסככה, החומה והחלפת הגג לא נמצאה עילה כלשהי להתערב בממצאים העובדתיים והמשפטיים שקבע בית משפט קמא. אין מקום להתערב בגזר הדין. בית משפט קמא השתית גזר דינו על הנסיבות ועל מדיניות הענישה הנוהגת".

4. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה בד בבד עם בקשה לעיכוב ביצוע ההריסה. בבקשה נטען כי היא נועדה למנוע עיוות דין של ממש, נוכח הטעויות שהובילו את בתי המשפט דלמטה לקבוע כפי שקבעו. בעיקרו של דבר חזרה המבקשת על טענותיה לפיהן שיפצה את בית הורו בעלה, שנבנה לפני שנים רבות. בתוך כך חזרה המבקשת על כפירתה בנוגע למבנה החד קומתי; שבה וטענה כי מדובר בחומה שגובהה לא מצריך היתר וכי גובה החומה לא הוכח; הכחישה כי בנתה סככה, שכן לדבריה מדובר בסככה קיימת שהגג שלה אך הוחלף ל"סנטף" והגג שופץ לאחר שהוצת. כן נטען, כי בהתאם לדין, הפרגולה פטורה מהיתר. אגב כל אלה המבקש 'ערערה' כמעט על כל קביעה עובדתית או ממצא מהימנות שנקבעו בהכרעת הדין ושאושרו בפסק הדין של ערכאת הערעור.

5. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

6. כידוע, בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 5875/23 שחאדה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (03.08.2023)). לא מצאתי כי הבקשה שלפניי מעוררת סוגיה עקרונית,

ואף לא חשש לעיוות דין. טענותיה של המבקשת מוכוונות, רובן ככולן, כלפי קביעות עובדתיות של הערכאות דלמטה בהסתמך על הראיות שונות; ברי כי מדובר בטענות הקשורות לעניינה הפרטי בלבד, וליישום הדין בנסיבות המקרה.

משאלו פני הדברים, אין לי אלא להפנות את המבקשת לכלל המורה כי ערכאת הערעור לא נוהגת להתערב בקביעות עובדה ומהימנות אלא במקרים חריגים; לא כל שכן במסגרת 'גלגול שלישי' (רע"פ 9013/23 חסין נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.01.2024)). בבקשה לא הוצג כל טעם מבורר לסטות מכלל זה.

אשר לעונש שנגזר על המבקשת, כידוע, בקשת רשות ערעור המופנית כלפי חומרת העונש תתקבל במקרים חריגים בלבד שבהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 373/24 אסמעיל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.01.2024)). אין אלו פני הדברים במקרה זה; ולכן גם בהקשר זה לא מצאתי עילה להתערבות.

7. הבקשה לרשות ערעור נדחית אפוא בזאת, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצידה.

ניתנה היום, ח' באדר ב' התשפ"ד (18.3.2024).

שׁוֹפֵט